

Азмăк бою – 1. Ор., З 1,5, от тур. *азмак* и *boy* ‘протежение, ръст’; 2. Зап., СИ.

Азмăк ежйр – Сб., неустановено, от предишен запис.

Азмăк каршй – Меч., С2, равно, габрова гора, от тур. из. *azmak* и *karşı* ‘срещу, насреща’.

Азмаклѣка – Нов., ЮЗ 2. Заблатена местност. По предание там е било старото място на селото (ГХХ). От тур. *azmak* с наставка за множество *-lık*.

Азмăк махалă – стара махала в с. Жельо войвода край р. *Азмак* (СРТ)

Азмăк тарлă – 1. Из., от емл. рег., неустановено; 2. Круш., от търг за нива, 1944 г., заблатено място край р. Тунджа

Азмăк чайр – Кр., СЗ 1, равно, ливади край р. *Азмак*.

Азмалѣка – Реч., вероятно от *азмаклѣк* с изпуснато средно *к*, няколко рекички край селото

Азмăците – 1. Гл., С, СИ 1,5, заблатена равнина, отводнена, ниви; 2. Пан., С 2,5, заблатени ръкави на р. Тунджа.

Азмăшки път – Гл., СИ. Стар път за м. *Азмăците*.

Азмăшки ѓрехи – Кер., ЮИ 1,5, неуст.

Азмăшкото кайнăче – Реч., Ю 1,5, извор до р. *Азмак* (СРТ).

Ай – според местното тълкуване – ‘мечка’, от тур. *ayı* – със същото значение; първи компонент от изафетни топонимни конструкции.

Ай байр – 1. Кам., СЗ 2, възвишение; 2. Сл., СЗ, възвишение.

Ай бювѣт – Ж.в., от съд. док., 1911 г., неустановено, от тур. *ayı bütet* ‘мечи бент’

Айва – в местната топонимия – ‘дюля’ (бот.), от тур. *ayva* – със същото значение.

Айваза – Ст.р., СЗ 1,8, от ЛИ *Айваз*.

Айвалѣ дерѣ – 1. Сл., СИ 2, малък дол и рекичка, по която растат дюли. Районът е лозарски. В горното си течение реката е *Равна река* (вж.). НИ *Дюлева река* (вж.); 2. Ш., ЮИ 1,2, дол с дюли.

Айвалѣка – 1. Сб., ЮЗ 4,5, ниви; 2. Ст. с., 32, равно, ниви; 3. Тв., ЮИ, от рум. вл.; 4. Ст.р., ЮИ 1,5; 5. Сред., от емл. рег., места, в които е имало дюлеви дървета

Ай дерѣ – Б.д., ЮИ 2; Ж.б., ЮИ 1,2, горист дол и рекичка, ляв приток на р. Боров дол.

Айджй дерѣ – Ж.б., ЮЗ, дол на рекичка.

Айджинйн тарлă – Ж.б., СЗ 1,2, гора, пасище.

Айдѣшка махалă – Меч., стара махала в западната част на селото (ВИП). От *хайдут* – т. *haydut* ‘хайдутин, разбойник, бунтовник’.

Айдѣшката нйва – Г., СЗ, равно, ниви (ВИП).

Айдѣн курăд – Др. И *Каваклу*, селище в Сливенско през 1485 г. (Ковачев, Русев 2001: 77). Авторите го отъждествяват със с. Тополчане, но неговото по-старо име е *Кавлаклу*.